

Jiří M a r t í n e k (Praha)

Zemřel doc. Ludvík Mucha

V plném jaře, 13. května 2012, zemřel po delší nemoci geograf, kartograf a toponomastik, docent RNDr. Ludvík Mucha, CSc. Rodák ze severočeských Ervěnic (29. 6. 1927) vystudoval gymnázium v Praze, poté postoupil na Přírodovědeckou fakultu UK, klasická studijní kombinace dějepis – zeměpis. Promoval v roce 1952, krátce učil na středních školách (mj. v Horním Jiřetíně na Mostecku), ale záhy si jej jeho učitel Karel Kuchař přivedl zpět na fakultu jako asistenta. Albertovská fakulta, nejprve geologicko-geografická, poté přírodovědecká, se pak stala Muchovým pracovištěm na více jak čtyři desetiletí.

Na fakultě Ludvík Mucha přednášel zejména kartografii, jak tu „základní“ pro posluchače prvních ročníků, tak i její specializované části v čele s dějinami kartografie, které byly jeho nejvlastnějším oborem; vědecky se zabýval mj. životem a dílem Blasia Kozenna, Václava Merklase, Jana Felkla a dalších osobností, které měly co do činění s mapovým zobrazením českých zemí hlavně v 19. století. Vedl ale také přednášky z planetární geografie a v neposlední řadě i z toponomastiky. Až roku 1983 se (konečně) dočkal habilitace, jakkoli odborně přechníval celou řadu v kariérním postupu rychlejších kolegů. Byl také členem rady redakčních rad jak geografických periodik, tak i časopisů z jiných oborů, včetně Acta onomastica, a aktivně do nich přispíval: snad víc než rozsáhlými statěmi, to bylo drobnými zprávami, perličkami a aktuálními informacemi, v nichž využíval svůj jedinečný přehled o svém oboru i o aktuálním dění ve světě.

Vedle odborné práce měl docent Mucha i celou řadu koníčků, které ovšem často s jeho profesí souvisely. Zajímala ho filatelie: jeho Atlas známkových zemí, do něhož dokázal i v politicky poněkud sešněrovaném období 70.–80. let zařadit informace i o množství státních útvarů a historických událostí, o nichž oficiální věda mlčela, je dodnes nepřekonaným dílem. Stál i u počátků odborného studia vlajek u nás a dlouhá léta předsedal Vexilologickému klubu. Jeho zájem o sluneční hodiny se pak promítl do pokusů o jejich soupis na našem území, zčásti realizovaný i v podobě diplomových prací studentů geografie.

Do penze odešel docent Mucha v roce 1993, ale ještě několik let na fakultu docházel ať již jako člen různých komisí, nebo jako externí přednášející. Sám jsem ho tak zažil někdy v letech 1997–1998 a byl to právě docent Mucha, který mne přivedl i k toponomastice; až teď, kdy na něj píšu bohužel již jen vzpomínku, mi dochází, že jsem byl zřejmě posledním studentem, jemuž se pan docent na Albertově podepsal do indexu...

Literatura

J. Dörflinger, Ludvík Mucha 70 Jahre, Der Globusfreund (Wien) 45/46, 1998, s. 237–244 (s bibliografií).

J. Martínek – M. Martínek, Kdo byl kdo – naši cestovatelé a geografové, Praha 1998, s. 297.

A. Švejda, Ludvík Mucha osmdesátiletý, Z dějin geodézie a kartografie 14, 2010, s. 95–105.